

Buluta İmrenen Çiçek

– KONUK YAZAR · 13 Kasım 2016

BULUTA İMRENEN ÇİÇEK

Sarı bir çiçektir o. Sanki sararıp solan rengi ona yakışırcasına sarıydı. Çiçekten doğaya, yağmurdan buluta... Kanatlanıp naz yaparak semaya yönelmek, taç yapraklarını polenleriyle dans ettirircesine su damlasını yudumlamak, aciz durumda bir yudum su istercesine aşkı yudumlamaktı çiçeğin sevdası. Mutluluğuna papatyadan taç yapıp çimenden merdiveniyle bulutlara tırmanmaktı en güzel hayali.

Buluttan nem alsa nazlanır ve kendinden geçen bir bitki olurdu çoğu zaman. Yağmur altında ıslanmak... Gök kuşağını şemsiye yapıp üstünde kaydırakla kayan bir hayalin hayal perdesinde yer almak... Buluta imrenen narin bir çiçektir kendisi. O da yağmuru iliklerine kadar yakınında hissetme, şimşek çakınca o parıltıda yer alma, gök kuşağı çıkınca manzarayı tepeden seyretme, güneşle ısınma, yıldızlarla komşu olma ve bulut olma arzularıyla yanıp tutuşuyordu her an. Her an, her saniye buluta imrenerek geçiyordu günü. Öküze özenen kurbağanın hikâyesi gibi olur muydu sonu, bunu bilemese de şükretmeyi unutuyordu an be an.

Buluta imrenen çiçek... Şiddetli bir fırtınanın gergin savrulmasıyla kanatlandı taç yaprakları. Kökü topraktan ayrılınca bulutlara uçar da orada yaşarım hayali kıpırdadı içinde. Tersine gitti kum saati. Kökenini kaybedip aslını unutarak asimile olan ırklar gibi kopuverdi kökü, aniden oluşan şiddetli kasırgada. Ah Sarı Çiçek! Yükseklerle özenirken mutlu halinden de olduğun halin, değer miydi bu sahneye? Kaç rüzgâra dokundu o yapraklar ve kaç ele umut verdi sarı çiçekleri. Buluta imrendi çiçek. Yukarılara uçarım diye mest olurken, köksüz bucaksız kaldı tek başına. Susuz, kuruyan dalları boynunu büktü de büktü. Şükretmediği güzel yaşamını, kendi kaderini kendi yazdı. Ve kuruyup ölerek son verdi doğada. Ne bulutlara uçabildi ne de eski neşesiyle toprağa bağlanabildi artık.